

Vinyoli

Aquest serà un any de moltes celebracions i de fets que es preveuen molt importants. Farà setanta-cinc anys que les tropes feixistes van envair Catalunya i van implantar un règim de terror i somnolència. En farà vint-i-cinc de la caiguda del mur de Berlín, un esdeveniment que va capgirar l'ordre de les coses i que va cloure un segle tenyit de mort i de dolor. En farà cent de la creació de la Mancomunitat, un capítol de la història d'aquest país que hauríem de celebrar amb la magnificència que s'hauria d'escaure a un dels propòsits més fermes de redreçament col·lectiu que Catalunya ha viscut mai. I cent, també cent, de l'inici de la Primera Guerra Mundial, el conflicte clau en la història del nou-cents, perquè va significar l'anorreament d'un imperi, el

Un poeta cabdal que ens du la calidesa del consol i la ferida del dolor

naixement d'un altre, l'esclat de la revolució que havia d'influir més en les idees dels homes i el germen del que havia de ser, anys després, el nazisme. Parèntesi. No es perdin *14*, de Jean Echenoz, una brevíssima novel·la en la qual es combina el neguit de la intimitat i dels amors amb la fúria sense control de les trinxeres.

Aquest 2014 serà també un any de consultes. La segura, la d'Escòcia; i la hipotètica, la d'aquí. La dinàmica generada per l'anunci de les urnes i la prohibició paral·lela que s'hi exercirà abocaran aquest país a una situació que es debatrà entre la il·lusió de fer un determinant pas endavant i l'angoixa de no saber on ens durà aquest camí.

Avui, però, en el primer article d'aquest any, deixin-me que digui dues coses de Joan Vinyoli. En farà cent que va néixer, i l'entusiasme sense límits de Jordi Llavina, el comissari del centenari, aconseguirà –amb la participació decisiva d'entitats com ara la càtedra de la UdG que porta el seu nom– que el poeta sigui present en les nostres vides. Un poeta cabdal. Que ens du la calidesa del consol i la ferida del dolor. L'exaltació de l'esperit i l'abatuda consciència de la desaparició.